

Ἀπὸ ὅσα διαβάζω

— Ὑπάρχει διαφορὰ μεταξύ κλασικῆς καὶ χαμηλῆς ἐγκαρσίας καισαρικῆς ὡς πρὸς τὴν συχνότητα τῆς ρήξεως τῆς οὐλῆς; Κατὰ τὸν G. W. Morley (J.A.M.A., No 12, 1961), ἡ διαφορὰ αὐτὴ ὑπάρχει καὶ εἶναι δεκαπλάσια εἰς βάρος τῆς κλασικῆς.

*

— Ξέραμε ὡς τώρα ὅτι ἡ προγεστερόνη διῆγειρε τὸ μητρικὸ ἔνστικτο. Προσφάτως μάθαμε ὅτι ἡ ἴδια ὁρμόνη εὐθύνεται καὶ γιὰ τὸ κλώσημα τῆς κότας καὶ τῶν πουλιῶν γενικά. Δηλαδή, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἡ κότα αἰσθάνεται μὴν ἰδιαίτερη θερμότητα στὸ ὑπογάστριό τῆς ποὺ τὴν ἀναγκάζει ν' ἀναζητᾷ κάτι δροσερό, καὶ αὐτὸ τὸ βρίσκει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ κελύφους τῶν αὐγῶν. Καμιά, λοιπὸν, μεταφυσικὴ αἰτιολογία σὲ πράγματα καὶ γεγονότα ποὺ ἐξηγοῦνται πολὺ πιὸ ἀπλά.

*

— Δὲν ξέρω, δὲν ἔμαθα ποτὲ πόσο στοιχίζει τὸ μυθικὸ «γάλα τοῦ πουλιοῦ». Καὶ βεβαίως δὲν τὸ ἐγεύθηκα ποτέ. Ἐπιληροφορήθηκα ὅμως ἐγκύριως ὅτι τὸ γάλα τοῦ πουτικιοῦ στοιχίζει 10.000 (δέκα χιλιάδες) δολλάρια τὸ χιλιόγραμμα! Φυσικά, δὲν χρησιμοποιεῖται στὸ ἐμπόριο γιὰ τὰ μωρὰ τῶν πουτικῶν ποὺ δὲν βυζαίνουν τὴ μητέρα των, ἀλλὰ στὰ κέντρα Πειραματικῆς Καρκινολογίας, γιὰ τὴν ἀπομόνωσι κυρίως τοῦ σχετικοῦ μὲ τὴν καρκινογένεσι («γαλακτικοῦ παραγόντος»).

*

— Δύο καινούργιες μέθοδοι ἀνιχνεύσεως τῆς ἀρχομένης κησῆσεως ἐπροτάθησαν τελευταῖα, μὲ τὸ προσὸν νὰ δίνουν τάχιστα ἀπάντησι: ἡ πρώτη σὲ τρεῖς ὥρες καὶ ἡ δευτέρα σὲ λίγα λεπτά. Κατὰ τὴν πρώτη, ὁ ὄρρος αἵματος ἀνοσοποιημένων πρὸς τὴν ἀνθρώπινη χοριακὴ γοναδοτροπίνη κουνελιῶν ἀνακατεύεται μὲ οὖρα τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν γυναικὸς καὶ τοποθετεῖται στὸν ἐπωαστικὸ κλίβανο γιὰ μίαν ὥρα. Ἐπειτα προστίθεται στὸ μείγμα μία ποσότης τριμμάτων ἑλαστικοῦ βρεγμένων σὲ διάλυμα ἀνθρώπινης χοριακῆς γοναδοτροπίνης. Μετὰ συμπληρωματικὴ ἐπάσσι δύο ὥρῶν, τὸ μείγμα φυγοκεντρεῖται σὲ 1.000 g γιὰ δύο λεπτά. Ἄν, μετὰ τὴ φυγοκέντρησι, οἱ ἐπιπολῆς στιβάδες του εἶναι ἀδιαφανεῖς, ἡ ἀντίδρασις θεωρεῖται θετικὴ γιὰ ἐγκυμοσύνη, ἐνῶ ἂν εἶναι διαφα-

νεῖς ἡ ἀντίδρασις θεωρεῖται ἀρνητικὴ. (J.A.M.A., 182, σ. 230).

Κατὰ τὴ δευτέρα μέθοδο (Δελτίο Πληροφοριῶν τῆς Βρετανικῆς Πρεσβείας Ἀθηνῶν, 17 Δεκ. 1962), ποὺ ἐπενοήθη στὰ Ἐργαστήρια τῆς γνωστῆς Φαρμακευτικῆς Ἐταιρίας Burroughs-Wellcome, χρησιμοποιεῖται ἓνα ἀντιδραστήριο πολὺ εὐαίσθητο στὴ χοριακὴ γοναδοτροπίνη. Ἄν αὐτὴ περιέχεται στὰ οὖρα τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν γυναικὸς, σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας ἡ διάγνωσις τίθεται ὀπτικῶς μὲ ἀκρίβεια 99%. Τὸ κόστος τῆς μεθόδου εἶναι ἐλάχιστο καὶ ἡ ἀπλότης τῆς σημαντικὴ.

*

— Ἡ τοξοπλάσμοσις ἐνοχοποιεῖται σ' ἓναν ἀριθμὸν περιπτώσεων αὐτομάτου ἐκτρώσεως. Καὶ ὁ ξενιστῆς τοῦ παρασιτοῦ εἶναι ὁ σκύλος. Οἱ φίλοι μας Ἴταλοι ἔχουν ἀρχίσει καὶ προσέχουν περισσότερο τὴν αἰτιολογία αὐτῆς διακοπῆς τῆς κησῆσεως καὶ ἔχουν ἀναπτύξει καὶ σχετικὴ ὀροδιαγνωστικὴ μέθοδο. Νὰ ἓνα πεδίο ἐρεῖνης γιὰ τοὺς νεότερους συναδέλφους, ἰδίως τῶν ἐπαρχιῶν, ὅπου οἱ αὐτόματες ἐκτρώσεις ἐπιπολᾶζουσι καὶ οἱ σκύλοι ἀφθονοῦν (ἴδε συναφῶς καὶ *Mediz. Klinik*, 57, 1962, 30, 1315).

*

— Μία ὁμάς Βρετανῶν ἰατρῶν καὶ ἀκτινολόγων προσέθησε μίαν καινούργια μέθοδο ἀνακαλύψεως καὶ καταστροφῆς τῶν καρκινικῶν κυττάρων στὸ σῶμα, ποὺ θεωρεῖται μεγάλη πρόοδος στὸν τομέα τῆς θεραπείας τοῦ καρκίνου. Συγκεκριμένως, οἱ ἀνωτέρω ἐπιστήμονες ὑπέδειξαν τὴν κατασκευὴ ἑνὸς μηχανήματος μὲ ραδιενεργὸ κοβάλτιο ποὺ θὰ διασχετεύει ἀκτινοβολίαν ὑψηλῆς ἐντάσεως πρὸς τοὺς κακοήθεις ὄγκους, ὡς καὶ πρὸς τὰς ὁδοὺς διὰ τῶν ὁποίων αὐτοὶ μεθίστανται στὸ ὑπόλοιπο σῶμα. Τὰ περιπλανώμενα κύτταρα, κατὰ τοὺς ἴδιους ἐπιστήμονας,μποροῦν ν' ἀνιχνευθοῦν καὶ νὰ καταστραφοῦν μὲ τὴν κατασκευὴ «χάρτου» τῶν λεμφικῶν ὁδῶν μὲ τὴν χρησιμοποίησι τῶν ἀκτίνων X. Ὁ χάρτης αὐτὸς θὰ ὀδηγῇ τὴν ἀκτίνα στὰ σημεῖα ὅπου θὰ ὑπάρχουν αὐτὰ τὰ κύτταρα. Ἐνα πρωτότυπο τοῦ ἐν λόγω μηχανήματος κατασκευάσθη γιὰ μελέτη καὶ χρησιμοποίηθη σὲ πέντε καρκινοπαθεῖς, ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ τρεῖς θεραπεύθησαν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δύο, μὲ ἀνίατες καταστάσεις, ἀνακουφίσθησαν ἀρκετὰ (Δελτίο Πληροφοριῶν Βρετανικῆς Πρεσβείας Ἀθηνῶν, 3 Δεκ. 1962).

—Ἡ ὑστερεκτομή μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ψυχοσθένειαν; Ὅχι, ἀπαντοῦν κατηγορηματικά οἱ R. Patterson καὶ J. Craig, ἀπὸ τὸ Columbia τοῦ Ohio (H.P.A.). Ἀπὸ τὸ 1890, ὅτε ὁ Kraft Ebling ὑπεστήριξε ὅτι οἱ ψυχώσεις ἦσαν συχνότερες στὶς γυναῖκες πού ὑπέστησαν ὑστερεκτομή, ὡς σήμερα, ἔγιναν μυριάδες ὑστερεκτομές καὶ ἀνάλογες παρατηρήσεις ὡς πρὸς τὴν ἀπήχησί των στὴν ψυχικὴ σφαῖρα τῶν ὑστερεκτομηθεῖσάν γυναικῶν. Τὸ βασικὸ συμπέρασμα πού ἐτικυρώνουν καὶ οἱ ἀνωτέρω δύο συγγραφεῖς μὲ τὴν ἐρευνά των, εἶναι ὅτι ἡ τυπικὴ ἀρρωστη πού προπαρσκευάζεται ἐπαρκῶς γιὰ τὴν ἐγχειρήσι δείχνει ἀρκετὴ κατανόησι γιὰ τὴ φύσι τῆς ἐγχειρήσεως, χρειάζεται ἐλάχιστη ὀρμονο- ἢ φαρμακοθεραπεῖα ἔπειτα ἀπὸ αὐτὴν, πολὺ λίγο στενοχωρεῖται ἀπὸ τὶς πιθανὲς ἀπορίες τοῦ συζύγου ἢ τῶν συγγενῶν της, προσαρμόζεται στὶς σεξουαλικὰς ὑποχρεώσεις της ὅσο καὶ κατὰ τὴν πρό τῆς ἐγχειρήσεως ἐποχὴ, δὲν ἐνδιαφέρεται ἰδιαίτερα γιὰ τὴν ἐπακόλουθι στειρώσει καὶ διατηρεῖ τὴν ἀντίληψι τοῦ ἐαυτοῦ της σὰν ὑγιῶς σύνολο ἰσῶς καλλύτερα καὶ ἀπὸ πρὶν. Τὸ συγκινησιακὸ τραῦμα τῆς ὑστερεκτομῆς ἦταν καμμιὰ φορὰ βαρύτερο στὶς νεαρὰς ἀρρωστες πού δὲν εἶχαν ἀποκτήσει παιδιὰ, ἀλλὰ γενικὰ καμμιὰ σχέσι δὲν ὑπῆρξε μεταξὺ τῆς ὑστερεκτομῆς καὶ τῆς ἐνδεχομένου παρατηρηθείσης ψυχιατρικῆς διαταραχῆς (*Am. Jr. Obst. Gyn.*, 1 Ἰαν. 1963).

*

—Ἀπὸ ποιά ἐποχὴ νομίζετε ὅτι ἀρχίζει ἡ μῆτέρα καὶ νανουρίζει τὸ παιδί της; Ἀπὸ ποιά ἐβδομάδα μετὰ τὸν τοκετό; Καὶ μὲ ποῖον τρόπο ἢ μὲ ποιά εὐκαιρία; Λοιπὸν, δώστε προσοχὴ σὲ κάτι σχεδὸν ἀπίστευτο ὅσο καὶ βαβύτατα ἀνθρώπινο. Τὰ σχετικὰ πειράματα τὰ ἐπραγματοποίησε ὁ Δρ. L. Salk, στὸ City Hospital, τοῦ Elmhurst, τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Ὅταν ὁ Δρ. Salk ἐξέθετε βρέφῃ στοὺς μαγνητοφωνημένους ἤχους καρδιακῶν παλμῶν, αὐτὰ κέρδιζαν σημαντικὰ περισσότερο βάρος, καὶ ἔκλαιγαν λιγώτερο ἀπὸ τὰ πρὸς σύγκρισιν βρέφῃ. Στὸ ἐπόμενο πείραμα ὁ Δρ. Salk χρησιμοποίησε παιδιὰ ἡλικίας 16-17 μῆνῶν. Τὰ ἔβαζε στὸ κρεββατάκι τους τὸ βράδυ καὶ παρατηροῦσε πόσος χρόνος ἐχρειάζετο γιὰ νὰ τὰ πάρῃ ὁ ὕπνος, α) ὅταν δὲν τὰ ἐπηρεάζε κανένας ἤχος, β) ὅταν ἀκούγαν ἀπ' τὴ μαγνητοταινία τοὺς καρδιακοὺς ἤχους, γ) ὅταν ἀκούγαν τοὺς ἤχους ἐνὸς μετρονόμου μὲ συχνότητα 72 ἤχων κατὰ 1', καὶ δ) ὅταν ἀκούγαν νανουρίσματα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι τὰ παιδιὰ πού ἐξετίθεντο στοὺς ἤχους τῶν καρδιακῶν παλμῶν ἐχρειάζοντο, γιὰ νὰ τὰ πάρῃ ὁ ὕπνος, μόνο τὸν μισὸ χρόνο ἀπ' ὅσον ἐχρειάζοντο ἐκεῖνα πού ὑπεβάλλοντο στὴν ἐπίδρασι τῶν ἄλλων ἤχων. Μιὰ ἀκόμη ἐνδειξι τῆς σημασίας τῶν καρδιακῶν ἤχων σὰν ἡρεμιστικῶν παραγόντων προέκυψεν ἀπὸ τὴν σημαντικὴ παρατήρησι ὅτι περίπου 80 τοῖς ἑκα-

τὸ τῶν μῆτέρων, ἀδιάφορο ἂν εἶναι ἀριστερόχειρες ἢ δεξιόχειρες, κρατοῦν τὰ παιδιὰ των στὸ ἀριστερὸ πλευρὸ των, κολλητὰ στὴν καρδιά των. Ἔτσι, φαίνεται καθαρὰ ὅχι μόνο ὅτι ὁ ρυθμὸς τῶν καρδιακῶν παλμῶν ἔχει σαφῆ ἐπίδρασι στὴν ἀνθρώπινι συμπεριφορὰ, ἀλλ' ἐπίσης ὅτι τὸ μέσον, τὸ ἐρέθισμα πρὸς τὸ ὁποῖον ἀνεπτύχθη ἀναπόκρισι στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων, δείχνει καθαρὰ τὴν κρίσιμη σημασία τῆς ζωῆς των στὴ μῆτρα διαρκούσης τῆς διαπλάσεως τοῦ συστήματος μὲ τὸ ὁποῖον ἀντιλαμβάνομεθα, μαθαίνουμε καὶ ἀπαντοῦμε σὲ ἐρεθίσματα. Ἐγγενεῖς ἐπηρεασμοί, ἐπομένως, δρῶντες στὰ ἀρχικὰ στάδια τῆς διαπλάσεως, ἀναγκάζουν τοὺς ὄργανισμοὺς ν' ἀναπτύσσουν μιὰν τάσι ἐπαφῆς πρὸς αὐτοὺς, ἀμετανάστεροφῃ καὶ διατηρούμενῃ καὶ πέρα ἀπ' τὴν ἀρχικὴν περίοδο τῆς ζωῆς (*New Scientist*, 323, 24 Ἰαν. 1963).

*

—Εἶχα ἀπὸ καιρὸ διερωτηθεῖ—καὶ εἶχα μάλιστα ἐκφράσει αὐτὴ τὴν ἀπορία μου στοὺς συνεργάτας μου πρὸς τῶς ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου Β' Κλινικῆς τοῦ M.M.H.—ἐὰν δὲν θὰ καρποφοροῦσαν προσπάθειες γιὰ τὴν ἀνακάλυψι μιᾶς εἰδικῆς κόλλας πού θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο, ἀντὶ ραμμάτων ἢ ἀγκυρῶν, γιὰ τὴ σύγκλεισι τῶν χειρουργικῶν τραυμάτων. Πληροφοροῦμαι μὲ πολλὴν εὐχαρίστησι ὅτι ἡ ἀπορία μου ἐλύθη ἐπιτυχῶς. Οἱ χημικοὶ τῆς ἀμερικανικῆς Ἐταιρείας Tennessee Eastman, μελετῶντες τὴν οὐσία 2-κυανοακρυλικὸ μεθύλιο, γιὰ τὴν κατασκευὴ συνθετικῶν ἰνῶν, διεπίστωσαν ὅτι αὐτὴ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιεθῇ κάλλιστα σὰν συγκολλητικὴ οὐσία γιὰ διάφορα ὑλικά (κεραμικά, δέρματα, πλαστικά καὶ ἄλλα). Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τετράχρονη πειραματικὴ μελέτη τῆς οὐσίας αὐτῆς σὲ ζῶα, ὁ χειρουργὸς John Heal, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Texas, τὴ χρησιμοποίησε γιὰ τὸν ἀποκλεισμὸ μικρῶν αἱμοφόρων ἀγγείων ἢ βρογχικῶν κολοβοματῶν καὶ γιὰ τὴ διακράτησι δερματικῶν μοσχευμάτων σὲ θέσεις ὅπου οἱ ραφές δὲν πιάνουν. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως εἶναι, ὅτι ὁ χειρουργὸς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Τόκιο, Tsuna-Masa Inoni, ἔκλεισε μὲ τὴν ἴδια οὐσία τὶς δερματικὰς τομὰς σὲ 62 περιπτώσεις, καὶ τὸ συγκολλητικὸ ἀποτέλεσμα, γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἀπῆρτετο χρονικὸ διάστημα μεγαλύτερο τοῦ λεπτοῦ, ἦταν καταπληκτικόν.

Νομίζω, ὅτι ἡ νέα αὐτὴ ἀνακάλυψις θὰ ἀποτελέσῃ ἓνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα βήματα στὴ χειρουργικὴ ἔπειτα ἀπὸ τῶσων αἰῶνων ἐφαρμογῆ τῆς ὀρθόδοξης ἀγωγῆς συγκλείσεως τῶν τραυμάτων γενικὰ. (Ἴδε *Scientific American*, Ἰανουάριος 1963, σελίδες 64 καὶ 66.)

Παναγιώτων